

det, og CD er betænkelig ved at spærre mennesker inde på grund af nogle forhold, der kunne løses, hvis der blev stillet tilstrækkeligt personale til rådighed.

Er det gennem retspolitikken, vi skal slippe ud af det dilemma? Socialministeren har nu nedsat et udvalg, der skal se på sagen, og resultatet må vi tage stilling til, når det kommer. Men i CD tror vi, man kan nå meget langt ved at indrette små, afskærmede enheder, der er indrettet hensigtsmæssigt, og hvor personalet har mulighed for at gribe ind og forhindre, at et hjælpeløst menneske stikker af og flakker om. Det må kunne lade sig gøre uden alt for voldsomme indgreb i grundlæggende rettigheder. Måske skulle man indrette de enheder i form af bofællesskaber, som man har set med psykisk udviklingshæmmede, for jeg tror, det kunne være en vældig god idé at lade sundhedspersonale og pædagoger arbejde sammen, når det gælder den gruppe.

Personlig har jeg ikke noget imod, at man bruger en eller anden chip i skoen for enkelte personers vedkommende, for jeg kan ikke se den store forskel på, om man gør det eller sætter en klokkesnor fast i vedkommendes skjorte, som det bliver praktiseret ud over det ganske land, fordi man simpelt hen er nødt til det.

Til sidst vil jeg nævnte et problem, som ret beset ikke burde eksistere i et anstændigt velfærdssamfund, i hvert fald ikke i det omfang vi ser her i Danmark, og det er selvmord. Sidste år var der 1.000 selvmord og 15.000 selvmordsforsøg her i landet, og tallene omfatter også helt unge mennesker og store børn. Der findes tilfælde, hvor store børn gentagne gange indlægges på et hospital efter selvmordsforsøg, og hvor der ikke har været iværksat nogen form for støtte før udskrivningen. Hvor er de retsgarantier, der sikrer dem, kan man spørge. Der er nu tanker om at udarbejde en national strategiplan for forebyggelse af selvmord, og det er sikkert nødvendigt; men hvad er det dog for et symptom på, hvordan vi efterhånden håndterer tilværelsen?

I Danmark har vi også en uhyggelig verdensrekord med hensyn til antallet af børn i forskellige former for pasning. Børneinstitutionerne gør utvivlsomt deres arbejde godt, men hvis det er sådan, at selve kernen i det at have børn og familie med alt, hvad det medfører af opgaver og ansvar, langsomt er ved at gå i glemmebogen, var det måske også en idé at få gang i noget oplysning om de ting. Lovgivningen skal sørge

for nogle ordentlige rammer, f.eks. på sundheds- og socialområdet; men forældreansvaret kan ikke overføres til en lov, og børnene skal bestemte ikke på nogen som helst måde statsliggøres.

Jeg tror, man kunne nå langt i forebyggelse, også af selvmord og selvmordsforsøg, hvis man blev mere bevidstgjort og fik mere kontant viden om, hvad det egentlig er, familien kan, og hvad kernen i det hele er. Men dette er så sandelig i sig selv en selvstændig debat værd.

Der er mange andre veje til at nå de vigtige målsætninger, end der er lagt op til i den motiverede dagsorden, og derfor må jeg sige, at vi ikke kan støtte den.

Ole Donner (DF):

Dansk Folkeparti mener, det er vigtigt, at vi en gang imellem får disse debatter, hvor vi får drøftet, hvad regeringen agter at foretage sig for at sikre de svages, de ældres, de handicappedes og de syges muligheder i vores samfund. Det er vigtigt, at vi jævnlig drøfter disse ting, og at vi også en gang imellem får truffet nogle beslutninger, så vi kommer i gang med nogle af tingene; det går altså ikke bare at blive ved med at snakke.

Vi mener i Dansk Folkeparti, at forholdene bør forbedres inden for de her nævnte områder. Vi mener, at hjemmeplejen skal forbedres. Der skal være mulighed for at få en endnu bedre hjemmepleje end den, man har i forvejen. Det betyder umådelig meget for de ældre mennesker, der går hjemme, at de får besøg mange gange i døgnet, så de har mulighed for at have et liv, hvor de møder plejepersonale, og det vil også gøre, at de vil have mulighed for længere at opholde sig i eget hjem til gavn for dem selv.

Vi mener også, at madudbringningen er en meget vigtig del af det sociale netværk. Vi mener, det er vigtigt, at de ældre har mulighed for at få bragt maden hjem, eller eventuelt at man, som man har gjort i enkelte kommuner, tilbyder disse personer, at de kan komme på hotel eller restaurant og spise maden. Det viser sig i mange tilfælde, at det ikke koster ekstra at tilbyde disse ting.

Der er også en lang række kommuner i Danmark, der har oprettet kommunale daghjem, og disse daghjem er en meget fin foreteelse. Det er en god ting, at man giver ældre, som f.eks. er halvsidigt lammede eller har andre svagheder, mulighed for at komme hjemmefra 1, 2, 3, 4 eller 5 dage om ugen og dermed aflaste deres ægte-